

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Ærumna II. De angustia & miseria loci, in quo novem mensibus suit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

cām, & amor dīvine? confundor miserā. Ideo hac hora tibi do, quidquid possum, ut facias mecum id, quod facis te ipso. Ego tibi consigno meam vitam, animam, vires, facultates, & omnia mea. Dispone de omnibus, & de me, sicut voles; nec permittes, ut aliud velim posthac. Volo te solum, & me tantum propter te. Da mihi habere famem tui, sicut tu habes mei; ut semper te amem, ac desiderem semper amare.

Quis non totum se consecrat?

O Mater DEI, Virgo purissima, ac thesauraria misericordiarum istarum; ama pro me hunc Dominum, qui in te mihi tanta bona largitur. Et quia tu melius omnibus cognoscis gravitatem obligationum mearum, impetra mihi veniam præteritorum, & fac me servum hujus Domini nunc, & toto vitæ meæ tempore. O Curia cælestis, quæ fructus es hujus novæ plantæ, DEI incarnati, & ardentis amore hominum; lauda eum, & ama illum pro me: & eâ flammâ, quâ vos semper ardetis, me quoque succende in perpetuum. Amen.

ÆRUMNA II.

De Angustia, & Miseria loci, in quo novem mensibus fuit.

I.

Illius DEI tam accuratus, ac solers fuit in inveniendo mediis patiendi, ut ob hoc ipsum obligati simus ad singulas actionum ejus partes memoriâ tenendas, ut possimus eas dignè æstimare, & grati esse pro illis. Atque ita ingens amor ejus excogitavit novum genus molestiæ, quod solus ipse potuit perpeti; videlicet angustias & miseria loci, in quo novem integris mensibus fuit. Noluit sibi Dominus noster ulla re levari suas ærumnas, noluit quoque ullâ carere, quæ illas auget. Etenim à Divinitate sibi conjuncta nihil refocillationis accepit Humanitas: nam licet anima ejus propter illam unionem DEUM videret, ac beata jam esset, deberetque etiam beatitudinem suam communicare cum corpore; tamen, ut pati posset, ingenti miraculo felicitatem illam suspendit, ne

Christus amore patiendi suscepit molestias uteris maternis.

B z

quid-

quidquam ab ea derivaretur in corpus, néve hoc minùs obnoxium esset doloribus, quàm ullius alterius hominis: quin ipsa Divinitas Humanitati conjuncta, robur huic addidit, ut multò plus pati posset, quàm ullus alius, atque hoc sine omni levamento dolorum. Sed neque à persona sacratissimæ Virginis, in cujus utero fuit, accepit quicquam solatii, quo minueretur sensus corporalis molestiæ. Quamvis enim anima illa purissima suæ divinæ Majestati esset quidam paradus deliciarum, longè jucundior illo Adami; tamen illæ deliciæ omnes erant spirituales tantùm, consistebantque in bonis, quæ Dominus contulerat huic animæ; & in amore perfectissimo, qui inter Matrem, Filiùmque flagrabat. Sed ut per dignitatem Matris DEI Virgo non eximebatur à natura humana, ita nec purissimus venter ejus liber erat à conditione nativa. Nam etsi nec pondus uteri sentiret, nec alias molestias prægnantium, eò quòd concepisset de Spiritu sancto; tamen in aliis humanis miseriis, quæ summæ sanctitati, ac virginitatis integritati non repugnant, fuit similis reliquæ posteritati Adami.

*Quas nem-
alius sentit.*

II. Volens ergo DEI Filius apparere per omnia similis filio Adami, subjecit se omnibus nostris miseriis; præter eas, quæ speciem haberent peccati. Unde ex parte suæ Humanitatis non habuit, quo minui posset hæc molestia ventris: quia sicut ejus Conceptio sanctissima fuit opus divinum, non humanum, ita statim primo instanti fuit completum: nam statim Spiritus sanctus formavit corpus illius in ea quantitate minima, in qua natura humana potuit habere vitam & animam, sic tamen perfectum, quoad omnia membra naturalia, ut nullum fuerit unquam eo perfectius: animam quoque infudit ita consummatam in gratia & sapientia, ut & infinitis modis omnem humanam & angelicam creaturam antecelleret, & digna omnino foret, cui uniretur Divinitas Filii DEI, & eidem ad opera divina redemptionis humanæ, instrumentum aptissimum ac perfectissimum esset. Hæc gratia & sapientia in Christo jam tum tanta fuit, ut non posset crescere cum ipso; nec minor in utero Matris, quàm cum ascendit ad dexteram Patris. Nam crescere, fuisset acquirere, quo ante caruerit, quod ipsum sanè minimè decuit. Ex quo intelligitur, si alii homines non sentiant

tiant molestias in utero matris, id ex ea, quæ est erga filios Adæ, Creatoris pietate provenire, qui reprimit usum rationis novem illis mensibus, ut natura possit facere suum officium, & ipsi non ordiantur vitam à sensu pœnarum. Sed Filius DEI incarnatus, qui pro medio principali assumpsit, multa pati pro nobis, ad ostendendum suum amorem, noluit uti hâc dispensatione naturæ; sed tanquam Creator ejusdem loci, in quo erat, & proinde cognoscebat omnia, sustinuit novem illis mensibus miseras habitaculi sui, obscuritatem loci, viciniam partium & viscerum annexorum. Sanè, qui bene perpendit, quàm sibi grave esset, reverti in uterum matris cum intellectu, quem habet, & quanto felicius perferret alias ærumnas quascunque, hic intelliget etiam, quanti constiterit Christo hæc tot mensium commoratio, cum longè majore intellectu ac judicio, quàm sit omnium hominum. Nicodemus obstupuit, cum audisset eum, qui renatus non fuerit, salutis competentem fieri non posse: intelligebat enim hoc de reditu in uterum matris, quod ipse pro gravissima & impossibili obligatione habebat, hominem sensatum & senem reverti ad miseras ventris materni, ut possit renasci. Hinc & S. Augustinus in Hymno, quem cum sancto Ambrosio in die sui Baptismi cantavit, gravissimis verbis hoc expressit, dicendo ad Christum: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis Uterum*: horrere, est refugere cum indignatione & nausea. Non horruit Christus eum locum, velut indignum, sed novem ipsis mensibus pertulit, eo amore ac molestia, quâ reliquas omnes vitæ totius; horis, quibus Adam in Paradiso terrestri fuisse putatur, totidem menses opponens, quos non in Paradiso, sed in humili & miserabili loco transigit. Nec voluit suæ ærumnæ decedere illos dies quadraginta, quibus alii infantes animâ carent: sed anticipavit sibi vitam extra ordinem naturæ, ut pateretur tantò diutius.

III. Sicut Job majorem DEI amorem ostendit, cum ex prosperitate summa in sterquilinum redactus fuit; sic Filius DEI, Ut eò magis ostendat suum erga nos amorem. ne quis eum superare posset amando, voluit à Cælo in locum tam vilem descendere, ac tot mensium spatio in eodem affligi. Secu-

tus est in hoc morem amicitiae, cuius verum argumentum putatur, cum quis multum patitur pro amico, & quidem tanto certius, quanto minus id meretur ille, pro quo patitur. Ita Filius DEI non habitâ ratione exigui meriti nostri, toto tempore vitæ suæ diversa patiendo, voluit ostendere perfectam amicitiam, quâ nos complecteretur; ut homines, qui sunt naturâ suâ sociales, & quærunt amicos, nullam amicitiam, & familiaritatem suæ præponant: & ut hoc modo ipsi conciliarentur, celatâ Majestate adeo seipsum demisit: amor enim, ut S. Aug. ait, ignorat Majestatem, quia hæc absterret; amor autem trahit & allicit: Majestas adimit confidentiam in agendo, amor præstat fiduciam: Majestas procùl amovet à se minores, amor æquales facit amantes. Quare ut liberiùs in miseriis nostris agere possemus cum Bonitate sua Divina, excogitavit mirabiles modos Majestatem celandi: ac tanti fecit nostram vilitatem, ut videretur magnitudinem suam præ illa despiceret.

*Et veram
humilitatem
docent
nos, etiam
in dignitate
constitutos.*

IV. Hinc æstimare licet, quàm parvi DEUS sit factururus eos, qui magni pendunt seipsum. *Altus est DEVS, inquit S. August. erigis te, & fugit à te: humilias te, & descendit ad te:* unde, quamvis oporteat, hominem aliquando ratione muneris, dignitatis, aut alterius causæ apud alios dissimulare humilitatem, & agnitionem suæ tenuitatis; non tamen habet melius indicium, quàm propè aut longè absit à DEO, & ejus amore, quàm ut videat, quanti faciat seipsum in animo suo corâ DEO. Quia verò in hoc ipso decipi potest, ut videatur seipsum parvi pendere, sed revera inveniatur in eo occulta superbia; ad evitandum hoc periculum attendat, an ea, quibus humiliatur, ipsi grata & jucunda sint, & ipse ea desideret ex animo, & quærat, propter intimam cognitionem, quam habet, suæ vilitatis, & odium, quo seipsum prosequitur; contrà verò an ea, quæ ipsum extollunt, metuat, ne forsan DEUM illis offendat: tunc enim est animo bene constituto: quia est talis, ut, cum id exigit honor DEI, bonum proximi & dignitas officii, possit auctoritatem suæ personæ tueri apud homines, & nihilominus coram DEO in humilitate persistere. At si laus & honor eum delectet, contristet reprehensio, & confusio pariat ei multas cogitationes, indignationes, tædia, & alias perturbationes animi; sciat, in eo statu se esse,
in quo

in quo multis cum lacrimis oporteat supplicare DEO pro spiritu humilitatis; & agnoscere, quòd procùl absit à præparatione ad purum DEI amorem, quæ est sincera & simplex humilitas: ac firmiter statuat, non exspectare à Divina Majestate verum ejus amorem, nisi per propria media, quibus Christus ostendit nobis suum amorem, quem erga nos habuit.

V. Neque hîc prætereundum est, quantoperè Christum delectet esse quàm proximum, imò intimum animabus, quas tantùm amavit. Etenim sic amat viscera nostra, ut, quamvis posset sibi condere paradîsum, velut Adamo, in quo versaretur humanitate assumpta; maluerit se recondere in Sacramento, ut per modum eibi posset subintrare viscera & corda se amantium ac desiderantium. Ad eò verum est, quod dixit Apostolus, *ubi abundavit delictum, superabundavit gratia*: ut sicut regnavit peccatum, ita gratia regnet; & corda, quæ occupârat peccatum, nunc Christus inhabitet. Creaverat enim DEUS hominem non ad miseras, sed ad delicias: ideo tradidit ei paradîsum pro habitaculo: quem ubi peccando perdidit, & à Justitia Divina fuit condemnatus ad pœnas, non mutavit DEUS propositum, sed restituit homini bonum amissum, compensando miseras, & ipsum in paradîsum mutando. Gloria & Lux cœlestis Patriæ est Agnus DEI: nam, ut ait, S. Joan. *Claritas DEI illuminavit eam, & Lucerna ejus est Agnus*, Apoc. 21. 22 & hic est, qui facit illam copiam bonorum, quæ in paradîso sunt: quia ubicunq; ipse est, paradîsus est. Et hinc etiam, quia tantopere nos amat, viscera nostra suum paradîsum effecit; ut eo modo semper eo gaudeant animæ ipsum amantes, habeântque verum & constantem paradîsum: quem si fortè propter peccatum amittant, certæ sunt, se recuperaturas per pœnitentiam & amorem. In hoc paradîso nutrimur ligno vitæ, fovemur igne Divini amoris, recreamur visitatione cœlesti. Quisquis ergo mundis oculis, & puro corde consideraverit inventiones Divini amoris, poterit dicere cum Davide: *Cor meum & caro mea exultaverunt in DEUM vivum*. Caro mea, quia non solùm videt se unitam Verbo Divino, sed etiam electam, ut intra sua viscera illum recipiat: Cor autem, quia videt se in terra capacem gaudiorum paradîsi cœlestis, quam-

vis

Simul infuans, quæ recipiat intimè nobis conjungi, ut patet in Euchar. Sacramento.
Rom. 5. 20.

Apoc. 21. 22

ps. 84. 1.

vis modo diverso, dum Christum intra se recipit adhuc latentem in Sacramento, quem olim facie ad faciem videbit in cælo.

EXERCITIUM.

Circa Ærumnam Uteri Materni.

I.

*Adoratio
divinæ Boni-
tatis.*

Quis poterit unquam, Domine mi, comprehendere consilia tuæ æternæ Sapientiæ? Adoro & glorifico, quantum possum; ac desidero posse adorare te, quantum merentur mirabilia opera tua, ad quæ infinitus amor mei, pro me faciendâ te induxit. Desidero toto corde amare te, & servire tibi pro illis, & esse tuus omnibus horis ac momentis vitæ meæ, quia totum est exiguum ad hoc, quod meretur infinita bonitas, quâ mecum es usus. Venis Filius DEI vivi, de sinu Patris Æterni, ubi degis, & ubi es Verbum Æternum ac Divinum, æqualis illi in Divinitate, Majestate, Potentia, Magnitudine, Bonitate, Sapientia, Gloria infinita, Æternitate Divinorum bonorum. Venis ad uniendum tibi nostram naturam; nec horres novem mensibus esse in tam vili, & miserabili loco, qualis est uterus mulieris: quæ licet in anima esset sanctissima, tamen in sacratissimo ventre à vilitatibus, & ordinariis miseriis aliorum hominum non erat immunis. Non est hîc, DEUS meus, quo terreamur, sed quod adoremus, & amemus divitias tuæ Divinæ bonitatis, & amoris, qui te compulit ad tantam demissionem, & hoc meâ causâ. Imò in hoc, DEUS meus, ac Dominus meus, pati voluisti, quod alii non patiuntur: quia tu, DEUS & Creator noster, qui misericordiâ tuâ metiris Ærumnas, quas distribuis, cum scires gravissimum fore, si homo rationis compos cogere tur in utero Matris pati obscuritatem, angustias & misérias, quæ sine fastidio nominari non possunt, spatio novem mensium; præ compassione non sustinuisti, ut vitam auspiciemus cum tanta miséria: pietate motus suspendisti nobis usum rationis tantisper, dum corpus acciperet aliquas vires ad opera, quæ ratio nobis dictaret: quo factum est, ut miseriam illam carceris uterini nec intelligeremus, neque sentiremus quodammodo. Atque ita erga nos benignus

gnus, pius ac dulcis Pater fuisti : sed erga te solum, ó Pulchritudo æterna, asper & rigidus, ut solus inter homines pati velles pro ipsis, & peccatis ipsorum has angustias, tenebras, & molestias loci tam abjecti, in quo moratus es tot mensibus, in tanta sapientia, & perfectione donorum gratiæ, quæ tunc non fuerunt minora in te, quàm nunc sunt. Sit tibi benedictio, laus, & gloria pro tanta misericordia, quâ erga nos usus fuisti.

II. O vita animæ meæ, quàm es cupidus patiendi, dum excogitas modos patiendi, quæ nemo pati potest, nisi tu solus! Tu ^{immensas} vis omnes superare in omnibus rebus; in amando infinitum, in de- ^{levans a-} mittendo te plurimum, in patiendò immensum, in omnibus exhibendo te talem, ut hæc anima mea non recipiat alium amicum, alium patrem, aliud refugium, quàm te. Quare non amo te ex toto corde, DEUS meus? quid possum ego pati pro te, quod non sit minus, quàm debeam? tecum in patiendò non uteris pondere, nec mensurâ; quia mensura patiendi tibi est amor: mecum autem agis benignè, dans mihi, quod patiar, secundum meam exiguam & miserabilem capacitatem: & nihilominus, ego, DEUS meus, lamenter, & vellem non pati, conando id, quantum possum, excutere aut levare. Heu quàm parùm te amo! & quantum deberem te amare, mi bone JESU, vita animæ meæ, ac beatitudo mea! Muta, Domine, hanc debilitatem flaccidæ carnis meæ in fortitudinem, & in magnum desiderium patiendi multum pro te. Doce me illam odisse; & posteaquam video illam in te tam malè habitam usque ad Crucem, tolle à me amorem, quo feror in eam, quæ me perdit, ac perdere facit omnia bona, mihi data à te: subjice illam tibi, Domine, sicut convenit.

III. Jam, ó vita animæ meæ, gloria paradisi, beatitudo ^{Christus} & jucunditas cæli, quomodo primo parenti nostro Adamo dedi- ^{consors mi-} sti locum deliciarum, liberum ab omni terrena miseria; tibi verò ^{striarum} reparatori, & vero patri nostro eligis locum ita miserabilem? Non ^{nostrarum} reperitur Paradisus pro te, qui nos venisti educere ex his miseriis, in quibus versamur? O sapientissime Cognitor mearum necessitatum! O misericordissime Sublevator earum! O divine Magister ignorantia meæ, Redemptor & Curator prudentissime plagarum mearum!

mearum ! Bene demonstrasti in Adamo , te non delectari miseriis hominum, sed felicitate , ut essent sine dolore , & educati in Paradiso tanquam filii Principum , postea transferrentur ad Principatum æternum in gloria. Sed nimirum tantam felicitatem non capiebat natura tam vilis & infima : & posteaquam in voluptatibus periit noster primus parens , convenit , ut nos illam recuperemus in doloribus & ærumnis : quæ ut nobis remediõ sint ad obtinendam salutem , in hac schola miseriarum , & laborum nos exerceas ad debitam humilitatem & obedientiam. Atque ut agnoscamus tuum erga nos amorem , DEUS animæ meæ , tu nos quæris , ac venis ad consolandum nos , facisque te miseriarum socium ac participem. Imò pro uno verbera , quod infligis mihi , tu ipsemet excipis centum ; & si mihi quid grave imponis , tu illud omne , ac me simul accipis in tuos humeros ; & similiter omnes alios homines : adeo ut Paradisus tuus , ac deliciae sint , mihi mederi , me docere , me curare , me comitari , & me tecum bonis ornare.

*Hominis
confusi.*

IV. O misericordia infinita , erubescō & confundor in tuo conspectu , cum video me ipsum , & comparo tecum. O qualis ego sum filius Adæ , qui cum in Paradiso non sim , quæro Paradisum in terrâ , quæ locus est lacrimarum ac laborum ! sic amo res hujus vitæ , sic me ipsum perdo propter illas , sic trahunt ipse omnes meas cogitationes , omnes sensus , & appetitus , ac si essent bona vera & æterna : propter illas tendo ad interitum , ac desero te , ô vitæ animæ meæ. Tu Domine noluisti abire ullam partem vitæ tuæ sine immensis ærumnis , & ego vellem omnes horas meas transigere in deliciis ac voluptatibus. Ego ex creaturis facio mihi totidem miserabiles DEOS , dum amorem , quem tibi soli debeo , DEUS meus , tollo à te , ac transfero in illas : & eousque procedit mea stultitia , ut amem etiam tuos inimicos : ac totidem dominos agnoscat anima mea , quot sunt peccata , quæ contra te , DEUS meus , committo. O infelices horæ , sic amissæ , & malè expensæ in tantis abominationibus , & indignitatibus , quas tu cognoscis , & ego non audeo dicere ; quamvis tibi , DEUS meus , representem & eas confitear. Sana illas , Domine , & per misericordiam tuam , tolle ab anima mea amorem illarum & mundi , & restaura interiora mea destructa.

V. O qui

V. O qui te nunquam offendisset ! Da mihi, Domine, ut *Contritio.*
 omnes voluptates ac deliciae totius mundi, mihi posthac sint fel &
 acetum; & voluptas mea sit humiliari, ac subjici totum servitio
 tuo. Da mihi amorem tui, muta mihi gustum, sensum & cogita-
 tionem in te, mi bone JESU. O vere amice animae meae, quomodo
 tibi ipsi es per omnia similis, pulcherrime, amoroſissime, optime
 Jesu ! Pulcher in tuis initiis, pulcher in medio, pulcher in fine;
 semper idem ipse, totus suavis, totus affluens misericordiae & amo-
 re. In ingressu mundi non recusas locum viscerum humanorum,
 ut credam tibi, cum dicis, te fore cibum meum, ut te habeam in
 visceribus meis. Ut mea subeas, DEUS meus, te consuefacis in
 maternis, & per hoc mihi persuades, quod cupias, ut te intra mea
 recipiam. In sanctissimis visceribus purissimae Matris te facis ho-
 minem, ut facias te cibum, ac panem divinum, atque ita possis in-
 trare in mea. Quid hoc est, DEUS meus ! non solum degens in *Viscera ho-*
 terra quæris viscera hamana, sed vis in illis etiam esse jam glorio- *minis, pa-*
 sus in caelo ? itane vis esse intra me, itane inhabitare interiora pe- *radisus*
 ctoris mei corporei, & multò magis animae, quam creasti ? O quam *Christi.*
 verum est, quod deliciae tuae sint esse cum filiis hominum ! quid in-
 venis in me, Domine, cur tantopere velis esse mecum ? Tuas divi-
 tias habes tecum ; quid amplius potest inveniri in me, ut tibi non
 sufficiat esse solum, & velis mecum esse, qui scateo miseriis & pec-
 catis ? Tu es ipse Paradisus, plenus omnium bonorum, quid quæ-
 ris meas miseras ? quomodo possum esse paradisi hujus Paradisi,
 qui infinitis bonis abundat ? O Domine, qui haberet tantum de
 tuo lumine, ut te intelligeret ; de tuo amore, ut te quæreret ! Ideo,
 bone JESU, cupis mecum esse, quia tu es Paradisus, & ostendere
 in me tuam virtutem, ut dum ego sum in te, sim in paradiso ; & à
 te, DEUS meus, accipiam veros fructus vitae, sapientiae & amoris,
 dum mihi te totum largiris, & hanc animam facis participem tuae
 suavitatis, & opum tuarum.

VI. O DEUS meus, & unicum bonum meum ; da mihi, ut *Contem-*
 gaudium meum sit in te super omnia, supra sanitatem, & pulchri- *plius rerum*
 tudinem, supra omnem gloriam & honorem, potentiam, opulen- *omnium*
 tiam, artes, amicitiam, famam & laudes, & supra omnia, quæ potes *pra IESU.*

mihi dare, visibilia & invisibilia. Tu es bonus super omnia: tu solus altissimus, potentissimus, pulcherrimus, amantissimus, gloriosissimus, nobilissimus. Tu es verus paradifus deliciarum & bonorum omnium: sine te paradifus est miserandum exilium. Non potest cor meum habere integram pacem, nisi in te; & quia hoc scis, excogitas tot modos manendi in me, ut sic ego possim manere in te: & quia ego te non quero, tu quæris me, & venis ad me, minando mihi mortem, si me disjungam à te. O Sponsè animæ meæ, JESU amator purissime, quando videbo me liberum à meipso, ut possim manere in te? quando veniet hora beata, quæ me totum occupet in te, ut videam, quàm suavis & dulcis es, DEUS meus! quando me totum dabo tibi, ut totus possessus à tuo amore, nihil sentiam ultra meipsum? O quàm multa mihi lacrimas excutiunt, quia me à te abducunt, me perturbant, me contristant, me obscurant, me distrahunt, me demergunt, me impediunt, ne liberè intrem in te, & veniam in suaves tuos amplexus! O JESU, splendor gloriæ, consolatio animæ peregrinantis; ego adfesto coram te tam miserabilis, ut nesciam quid dicam: sed necessitates meæ exprimunt has voces ad te, dulcissime amor, ut ita te pertraham in hæc viscera, & cor meum. Audi illas, Domine, & ne tardes venire ad hunc indignum ac pauperem servum tuum, ut me exhilares paradiso bonorum tuorum: Tu es gaudium meum, & sine te, verè lætus esse non possum. Ego sum miserabilis, Domine, ac plenus cæcitate & peccatis, donec ostendas mihi dulcem faciem tuam & sic me liberares à meipso. Quærant alii, quidquid volunt; mihi aliud non satisfacit, nec placet, nisi tu solus DEUS, & amor animæ meæ, spes mea, & salus mea. Veni citò Domine, & si tantopere desideras mecum esse, ecce me! aperi, dulcis JESU, cor hoc, & dic ei, *Salus tua ego sum*: & me simul tecum, & in te succende tuo amore.

O sacratissima DEI Mater, Virgo purissima, quæ meruisti novem mensibus esse thesauraria bonorū Dei: tu illa non habuisti pro te sola, quia pro me illa custodivisti & nutristi, pro me tibi sunt credita. Esto igitur, Domina, liberalis erga me; da mihi hunc Dominum, & tolle à me, quidquid ab illo, & ejus amore disjungit. Et quia sua divina Majestas non horret humana viscera, sed tantum peccata,

peccata; purifica me, ut merear eum semper mecum habere. O Cives cælestes, super quos Dominus iste jam regnat sine impedimento, impetrate huic pauperculo unam scintillam amoris, quo vos ardetis, ut accendatur etiam in anima mea, donec veniam ad vos, & gaudeam vestrâ societate. Amen.

ÆRUMNA III. Violenta repressio ferventis Amoris.

I.

Uerricus Abbas in quodam sermone facit mentionem alterius molestiæ, quam Christus Dominus non solum sustinuit novem illis mensibus, in utero sacratissimæ Virginis *MARIÆ*, Dominæ nostræ, valde propriam & connaturalem immenso igni, qui semper flagravit in pectore Domini: quæ fuit repressio impetûs & violentiæ sui amoris, ne erumperet in opus, propter quod venit in mundum. Habet amor naturam ignis, elementi cæteris omnibus robustioris & operosioris. Ideo propter opera amoris, quæ *DEUS* fecit, excedentia iudicium & intellectum humanum, quæque si non provenissent ab amore infinito, viderentur minimè convenire Majestati Autoris eorum, vocatur *Ignis consumens*. Apprimè sanè conveniunt amanti divino omnia nomina, significantia potentiam & magnitudinem, ut sunt: Fortis, invincibilis, omnipotens, impetuosus, inflammans, & alia id genus: quia æternus ac supernus ignis, à quo procedunt opera *DEI*, sunt evidentiæ signa proprietatis, cui hæc & alia attributa conveniunt. Atque ut ignis, ubi incidit in meliùs paratam materiam, ibi magis exerit vim suam: sic amor in magnitudine, & majestate pectoris divini, capi non potest humano iudicio, quantarum sit virium. Hoc igne ardebat Verbum Incarnatum in ventre sacratissimæ Matris, dum expectaret terminos & spatia naturæ ad egrediendum, & aggredienda divina opera, doctrinam cælestem, immensos perpeffionum excessus, & exundantia flumina gratiarum. Ardebat complere, quod sibi impositum erat, & cogebatur manere absconditus & ignotus, expectare tot mensibus, imò & annis, donec tempus æterno consilio præfinitum adesset.

C 3

II. Hinc

Serm. 3. de
Annunc.Vis amoris
Christi.

Deut. 4. 24.